

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Ł., w sprawie z powództwa J. K. przeciwko M. S., z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej - T. W., o zapłatę 13.500 zł oraz z powództwa wzajemnego M. S. przeciwko J. K., z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej - T. W., o zapłatę 2.000 zł:

I. z powództwa głównego:

1. zasądził od M. S. na rzecz J. K. kwotę 13.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 listopada 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.092 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. nakazał pobrać od M. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 2.485,90 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

II. z powództwa wzajemnego:

1. oddalił powództwo,
2. zasądził od M. S. na rzecz J. K. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżyła apelacją pozwana – powódka wzajemna M. S., zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. obrażę art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na nietrafnym przyjęciu, że w przedmiotowej sprawie pomiędzy stronami zawarta została umowa sprzedaży desek podłogowych, podczas gdy z materiału dowodowego sprawy, w tym zarówno dokumentów, jak i osobowych źródeł dowodowych wynika zdaniem strony pozwanej w sposób jednoznaczny, że strony zawarły umowę o dzieło, której przedmiotem było położenie podłogi z desek podłogowych S. W. w mieszkaniu powoda, wraz z materiałem wykonawcy,
2. będący konsekwencją powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na rozstrzygnięcie, polegający nietrafnym przyjęciu, że pomiędzy stronami zawarta została umowa sprzedaży desek podłogowych, podczas gdy w istocie pomiędzy stronami zawarta została umowa o dzieło, której przedmiotem było położenie podłogi z desek podłogowych S. W. w mieszkaniu powoda, wraz z materiałem wykonawcy,
3. obrażę art. 4, art. 8 i art. 10 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 535¹ k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów, a to wobec faktu, że pomiędzy stronami zawarta została umowa o dzieło (a nie umowa sprzedaży), której przedmiotem nie była rzecz ruchoma (art. 627¹ k .c .),
4. obrażę art. 233 k.p.c. i art. 278 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na nietrafnym przyjęciu, że dostarczony powodowi materiał w postaci desek podłogowych posiada wadę materiałową polegającą na niedosuszeniu desek na etapie produkcji, podczas gdy dla przyjęcia takiego ustalenia brak jest w materiale dowodowym właściwej podstawy, a to wobec nie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu parkieciarstwa, a dokonanie ustaleń na podstawie opinii biegłych posiadających wiedzę z innych specjalności: stolarstwa i meblarstwa,

5. obrazę art. 278 k.p.c. i art. 281 k.p.c. polegającą na odmowie uwzględnienia wniosku o wyłączenie biegłego K. S. (1) oraz na czynieniu przez Sąd ustaleń na podstawie wskazanej opinii biegłego, podczas gdy w treści opinii biegły w sposób jednoznaczny wykazał kierunkowe (a w związku z tym nieobiektywne) nastawienie do sprawy oraz jej stron,

6. obrazę art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 278 k.p.c. polegającą na niewłaściwym zastosowaniu wskazanych przepisów, a to wobec oddalenia złożonego w imieniu pozwanej wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego - specjalisty z zakresu parkieciarstwa, podczas gdy w ocenie strony pozwanej rozpoznanie sporu wymagało odwołania się do wiedzy specjalistycznej z zakresu parkieciarstwa,

7. obrazę art. 233 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na nietrafnym przyjęciu, że powód nie miał możliwości zapoznania się i zastosowania do instrukcji technicznej dotyczącej zachowania wymaganych norm wilgotności powietrza, podczas gdy zalecenia techniczne znajdowały się na opakowaniach materiału które zostały powodowi udostępnione, podczas gdy stosowne informacje zostały powodowi przedstawione w związku z zakupem desek, a w szczególności w związku z poprzedzającymi montaż czynnościami pomiaru wilgotności podłoża i powietrza w mieszkaniu powoda,

8. będący konsekwencją powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na rozstrzygnięcie, polegający na nietrafnym przyjęciu, że dostarczony powodowi materiał w postaci desek podłogowych posiada wadę materiałową polegającą na niedosuszeniu desek na etapie produkcji, jak również nietrafnym przyjęciu, że powód nie miał możliwości zapoznania się i zastosowania do instrukcji technicznej dotyczącej zachowania wymaganych norm wilgotności powietrza oraz że powodowi nie zostały przekazane żadne informacje dotyczące konieczności zachowania stosownych norm wilgotności,

9. obrazę § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, co skutkowało zasądzeniem od powódki wzajemnej kwoty 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, podczas gdy z uwagi na wartość przedmiotu sporu pozwu wzajemnego która wynosiła 2.000 zł. zastosowanie powinien znajdować § 6 pkt. 3 powołanego rozporządzenia, który przewiduje stawkę wynagrodzenia w wysokości 600 zł.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa głównego w całości oraz uwzględnienie powództwa wzajemnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

2. zasądzenie od powoda – pozwanego wzajemnego J. K. na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za dwie instancje sądowe.

Nadto skarżąca wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu parkieciarstwa, celem ustalenia, z uwzględnieniem Polskiej Normy PN- (...), czy parkiet położony w mieszkaniu powoda wykazuje wady, a jeżeli tak, to czy są to wady materiałowe, czy też są to wady które powstały na skutek niewłaściwej eksploatacji parkietu, w tym niezachowania przez powoda odpowiednich norm wilgotności.

W odpowiedzi na apelację pozwanej – powódki wzajemnej powód – pozwany wzajemny wniósł o oddalenie apelacji jako bezzasadnej oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Obecny na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 października pełnomocnik powoda – pozwanego wzajemnego podtrzymał stanowisko procesowe wyrażone w odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja w przeważającej części podlegała oddaleniu jako bezzasadna. Jedynie w zakresie dotyczącym naruszenia przepisu § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Sąd Okręgowy podzielił stanowisko skarżącej, czego skutkiem była zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie II.2 jego sentencji.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do sformułowanego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji (podczas rozprawy w dniu 19 stycznia 2015 r. – k. 354, 356) przepisów art. 217 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 278 k.p.c. poprzez oddalenie złożonego w imieniu skarżącej wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego - specjalisty z zakresu parkieciarstwa oraz do zarzutu naruszenia przepisów art. 278 k.p.c. i art. 281 k.p.c. poprzez odmowę uwzględnienia wniosku o wyłączenie biegłego sądowego K. S. (2).

Powołane postanowienia Sądu Rejonowego są postanowieniami niezaskarżalnymi w drodze zażalenia - nie są one bowiem postanowieniami kończącym postępowanie w sprawie, ani postanowieniami wymienionymi enumeratywnie w treści art. 394 § 1 k.p.c., ani też nie podlegają zaskarżeniu na podstawie przepisów szczególnych. Niezaskarżalność powyższych postanowień Sądu I instancji nie oznacza jednak, że z chwilą ich ogłoszenia stały się one prawomocne. Zgodnie bowiem z treścią art. 363 § 2 k.p.c. mimo niedopuszczalności odrębnego zaskarżenia, nie stają się prawomocne postanowienia podlegające rozpoznaniu przez sąd drugiej instancji, gdy sąd ten rozpoznaje sprawę, w której je wydano. Podstawą prawną badania przez Sąd Odwoławczy zasadności niezaskarżalnych postanowień Sądu I instancji wydanych przed wydaniem wyroku

w ramach tzw. uprzedniej kontroli prawidłowości orzeczenia jest przepis art. 380 k.p.c. Zgodnie z jego treścią sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu

w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Dopuszczalność kontroli niezaskarżalnych postanowień Sądu I instancji przez Sąd Odwoławczy

w trybie art. 380 k.p.c. znajduje potwierdzenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wskazuje, że „warunkiem takiej kontroli niezaskarżalnego postanowienia, które miało wpływ na wynik sprawy, jest zamieszczenie stosownego wniosku w środku odwoławczym skierowanym przeciwko postanowieniu podlegającemu zaskarżeniu zażaleniem” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., II UZ 63/13, LEX nr 1418894).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela również stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym „gdy w sprawie występuje profesjonalny pełnomocnik wniosek taki powinien być jednoznacznie sformułowany, gdyż nie ma podstaw do przypisywania pismom przez niego wnoszonym treści wprost w nich niewyrażonych” (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2008 r., II CZ 54/08, LEX nr 447663; z dnia 28 października 2009 r., II PZ 17/09, LEX nr 559946).

Dla możliwości przeprowadzenia kontroli instancyjnej niezaskarżalnych postanowień Sądu I instancji ustawa przewiduje jeszcze jedną dodatkową przesłankę. Zgodnie bowiem z art. 162 zd. 2. k.p.c. warunkiem dopuszczalności powoływania się przez stronę na uchybienia Sądu I instancji przepisom postępowania jest zwrócenie temu Sądowi uwagi na te uchybienia poprzez wniesienie o wpisanie stosowego zastrzeżenia do protokołu. Termin do złożenia tego rodzaju zastrzeżenia dla obecnych na nim stron kończy się wraz z zakończeniem posiedzenia lub też dla nieobecnych - kończy się z zakończeniem najbliższego posiedzenia. Niezłożenie tego zastrzeżenia wyklucza natomiast możliwość późniejszego powoływania się w środkach zaskarżenia lub środkach odwoławczych na powstałe uchybienia procesowe, z wyjątkiem uchybień, które sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu (powodujących nieważność postępowania) albo w wypadku braku zgłoszenia zastrzeżenia z przyczyn niezawinionych przez stronę.

Odnosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika skarżącej, będącego adwokatem, apelacja obejmuje swoim zakresem całość zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W treści apelacji fachowy pełnomocnik skarżącej nie zawarł jednak ani stosownego wniosku, o którym stanowi art. 380 k.p.c., ani nawet nie powołał się na ten przepis pomimo, iż w toku postępowania rozpoznawczego pełnomocnik skarżącej zwrócił we właściwym terminie, w trybie art. 162 k.p.c., uwagę Sądu Rejonowego na, mające jego w jego ocenie miejsce, uchybienie przepisom postępowania polegające na oddaleniu wniosku o wyłączenie biegłego sądowego K. S. (2). Sąd Odwoławczy nie może natomiast z treści samego zarzutu apelacyjnego wywodzić, że skarżąca, podnosząc zarzut naruszenia powołanych wyżej przepisów, jednocześnie składa dorozumiany wniosek w trybie art. 380 k.p.c. o rozstrzygnięcie kwestii postanowienia Sądu Rejonowego w przedmiocie odmowy wyłączenia biegłego sądowego K. S. (2) oraz oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego - specjalisty

z zakresu parkieciarstwa. Wobec braku wniosku, o którym mowa w art. 380 k.p.c., przeprowadzenie przez Sąd Odwoławczy merytorycznej kontroli ww. postanowień Sądu Rejonowego z dnia 19 stycznia 2015 r. nie jest zatem dopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II CZ 83/13, LEX nr 1418728).

Oddaleniu podlegał również ponowiony w apelacji wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu parkieciarstwa. W postępowaniu zwykłym, strona może w środku odwoławczym przedstawiać nowe fakty i dowody, jednak zasada ta doznaje ograniczenia poprzez unormowanie art. 381 k.p.c. i odpowiadające mu unormowanie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Przepis art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi z kolei, że apelacja powinna zawierać m.in. powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów

i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem I instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Oznacza to, że sąd II instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał procesowy uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone przepisem art. 381 k.p.c., tj. jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 września 2010 r., sygn. akt II UK 77/10, LEX nr 661513).

Wnioskowany dowód nie może być zaliczony do kategorii „nowości”

w rozumieniu art. 381 k.p.c. bowiem został on już zgłoszony przez skarżącą na etapie postępowania rozpoznawczego. Z drugiej zaś strony, wobec braku skutecznego zakwestionowania (z przyczyn omówionych wyżej) rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie tego dowodu uznać należy za prawomocne.

W tej sytuacji Sąd Odwoławczy kontrolą instancyjną objąć może prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia w kontekście faktycznie zgromadzonego przez Sąd

I instancji materiału procesowego.

W dalszej kolejności koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych

w apelacji zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należytej przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Już w tym miejscu zatem za całkowicie chybiony należało uznać podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego. W myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń

faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych, i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego

w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania

i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga więc określenia jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Formułujący taki zarzut powinien zatem określić, jaki konkretnie dowód i z naruszeniem jakich dokładnie wskazanych kryteriów sąd ocenił niewłaściwie. Nie może to być natomiast zarzut wynikający z samego niezadowolenia strony z treści orzeczenia, przy jednoczesnym braku argumentacji jurydycznej.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że - wbrew twierdzeniom skarżącej - w okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony w toku postępowania rozpoznawczego materiał dowodowy (dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych, zeznania stron) i nie naruszył przy tym dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

W szczególności Sąd I instancji prawidłowo krytycznie ocenił moc dowodową zeznań skarżącej w zakresie, w jakim twierdziła ona, iż powód jeszcze przed złożeniem zamówienia, na etapie wyboru rodzaju deski podłogowej, zapoznał się

z zaleceniami technicznymi dotyczącymi wymaganej wilgotności powietrza w pomieszczeniu, w którym deski te będą montowane i użytkowane.

W toku informacyjnych wyjaśnień (k. 101-102), potwierdzonych następnie w toku zeznań składanych podczas rozprawy w dniu 19 stycznia 2015 r. (k. 357-357 v.) skarżąca stwierdziła wprost, że u niej nie ma procedur dotyczących sposobu informowania klientów o właściwościach wyrobów, nie jest również wywieszona informacja, że nie powinno się montować parkietów w pustych lokalach, a wiedzę o tym skarżąca posiada od parkieciarzy i ze szkoleń. Nadto skarżąca wskazała, że nie kontaktowała się z powodem. Zeznała również, że nie uczestniczyła w montażu desek podłogowych i nie wie jak on przebiegał w mieszkaniu powoda.

Jednocześnie z uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne zeznań świadka A. P. (obsługującego klientów w firmie skarżącej) wynika wprost, że

o wymaganiach wilgotnościowych drewna, z którego wykonana została podłoga oraz o konieczności stosowania w pomieszczeniu nawilżacza powietrza poinformował powoda po zamontowaniu podłogi. Konfrontując treść powyższych zeznań ze sobą oraz z zeznaniami powoda, świadka M. K. i świadka J. Ł. stwierdzić należy, że wnioski Sądu Rejonowego prowadzące do negatywnej oceny wiarygodności i mocy dowodowej zeznań skarżącej we wskazanym wyżej zakresie są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Na tej podstawie – wbrew zarzutom skarżącej - Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że w dacie zakupu desek podłogowych powód nie został poinformowany

o wymogach dotyczących wilgotności powietrza w pomieszczeniu, w którym deski te mają być użytkowane oraz, że nie zgłaszano żadnych zastrzeżeń co do miejsca montażu przedmiotowych desek podłogowych.

W świetle powyższego – wbrew twierdzeniom skarżącej – z faktu nabycia przez powoda nawilżaczy powietrza nie sposób wysnuć logicznego wniosku, że powód miał przed złożeniem zamówienia u skarżącej wiedzę na temat konieczności zachowania i konsekwencjach niezachowania właściwych parametrów wilgotności pomieszczenia, w którym zamontowana została przedmiotowa podłoga.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowej pozytywnej oceny mocy dowodowej dowodu z pisemnych oraz ustnych uzupełniających opinii biegłych sądowych z zakresu stolarstwa - L. L. i z zakresu technologii drewna i meblarstwa - K. S.. Trafna jest w tym zakresie ocena Sądu I instancji, że opinie te są wiarygodne, przedstawiają szerokie spektrum oceny wykonania przedmiotowej podłogi oraz korespondują ze sobą w zakresie określenia przyczyn powstania uszkodzeń desek podłogowych. Sąd Rejonowy trafnie pominął część opinii biegłego L. L. odnoszącą się do postępowania interwenienta ubocznego oraz obejmującą wypowiedzi biegłego wykraczające poza zakres postanowieniem Sądu tezę dowodową, co jednak – jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy – nie podważa waloru dowodowego tego dowodu wynikającego z końcowych wniosków opinii. W ocenie Sądu Odwoławczego waloru dowodowego opinii ww. biegłych nie pozbawia to, że nie są to biegli z zakresu parkieciarstwa. W przedmiotowej sprawie istota zagadnienia poddanego pod ocenę biegłych, mimo iż dotyczyła montażu desek podłogowych, sprowadzała się do zagadnień wymagających wiedzy specjalistycznej m.in. z zakresu cech fizycznych materiału użytego do produkcji tych desek podłogowych – drewna. Dziedziny, w jakich specjalistami są powołani w sprawie biegli sądowi, tj. stolarstwo oraz technologia drewna i meblarstwo uznać należy za w pełni odpowiadające zagadnieniom, które miało w przedmiotowej sprawie istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Na tej podstawie Sąd I instancji prawidłowo zatem ustalił, że przyczyną pęknięć na deskach zamontowanych u powoda jest błąd popełniony na etapie ich produkcji, polegający na niedosuszeniu drewna oraz, że nawet, gdyby powód osiągnął poziom nawilżenia zgodny z zaleceniami technicznymi producenta, to pęknięcia desek i tak by powstały.

Reasumując ten fragment rozważań Sąd Okręgowy stwierdza, że dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie została dokonana w sposób prawidłowy, nie wykraczała poza granice swobodnej oceny dowodów.

Odnosząc się z kolei do podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego Sąd Okręgowy wskazuje, z modyfikacją, o której mowa poniżej, podziela ocenę prawną dochodzonego pozwem roszczenia dokonaną przez Sąd Rejonowy, zarówno co do przyjętej podstawy prawnej oceny jego zasadności, jak i ostatecznych wyników tej oceny.

Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że podstawą prawną oceny zasadności roszczenia objętego pozwem winny być przepisy (obowiązującej w dacie zawarcia pomiędzy stronami umowy) ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.). Zastosowanie powyższego aktu prawnego nie wynika jednak z faktu, że zawarta pomiędzy stronami w dniu 26 października 2011 r. umowa (jak błędnie przyjął Sąd Rejonowy) jest umową sprzedaży, której przedmiotem były deski podłogowe. W ocenie Sądu Odwoławczego ustalona w toku postępowania rozpoznawczego rzeczywista treść łączącego strony stosunku umownego, jak słusznie wskazuje skarżąca w apelacji, odpowiada treści umowy o dzieło uregulowanej w przepisach art. 627 – 646 k.c. Powód nie zakupił bowiem (nie nabył za wynagrodzeniem) od skarżącej własności desek podłogowych, lecz – jak *expressis verbis* stwierdził Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w części obejmującej poczynione ustalenia faktyczne – zakupił u skarżącej usługę montażu desek podłogowych wraz z materiałem wykonawcy. Świadczeniem powoda wynikającym z zawartej umowy była zapłata wynagrodzenia, zaś świadczenie skarżącej polegało na wykonaniu w lokalu mieszkalnym powoda podłogi z desek podłogowych S. W. w klasie „rustical” wyprodukowanych przez firmę (...), a dostarczonych przez skarżącą.

Jak słusznie również skarżąca wskazała zgodnie z treścią art. 627¹ k.c., obowiązującego w dacie zawarcia pomiędzy stronami przedmiotowej umowy, do umowy zawartej w zakresie działalności przedsiębiorstwa przyjmującego zamówienie z osobą fizyczną, która zamawia dzieło, będące rzeczą ruchomą, w celu niezwiązanym z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży konsumenckiej.

Wbrew jednak stanowisku skarżącej w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy przepis ten może jednak stanowić podstawę odpowiedniego zastosowania przepisów zastosowanej przez Sąd Rejonowy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Dzieło będące przedmiotem zawartej pomiędzy stronami umowy, tj. podłoga ułożona z dostarczonych przez skarżącą desek podłogowych, spełnia bowiem cechy rzeczy ruchomej. W prawie cywilnym podstawowy podział rzeczy to podział na rzeczy ruchome i nieruchomości. Kodeks cywilny w art. 46 § 1 zawiera jedynie definicję nieruchomości, stąd też, a contrario, ruchomością jest wszystko to, co nie jest nieruchomością (zob. W.J. Katner w: System prawa prywatnego, t. 1, s. 1180). Statusu prawnego przedmiotowej podłogi, jako rzeczy ruchomej, nie pozbawia jednak to, że po jej wykonaniu – zgodnie z treścią 47 § 2 k.c. – stała się ona częścią składową nieruchomości lokalowej powoda.

Powyższa konstatacja otwiera drogę do zastosowania przepisu art. 627¹ k.c., obowiązującego w dacie zawarcia pomiędzy stronami przedmiotowej umowy, a na jego podstawie do odpowiedniego zastosowania w przedmiotowej sprawie przepisów o sprzedaży konsumenckiej.

Unikając zbędnych powtórzeń jurydycznego wyводу Sądu I instancji w tym miejscu Sąd Okręgowy wskazuje, iż całkowicie podziela stanowisko Sądu I Instancji w zakresie stwierdzenia wystąpienia w przedmiotowej sprawie przewidzianych w art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego przesłanek odpowiedzialności skarżącej wobec powoda z tytułu rękojmi za wady, wynikającej z niezgodności zamówionej podłogi z zawartą między stronami umową oraz w zakresie uznania wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie jako skutecznego złożenia przez powoda oświadczenia o odstąpieniu od zawartej ze skarżącą umowy o dzieło. Trafnie Sąd Rejonowy stwierdził, że konsekwencją złożenia przez powoda wobec skarżącej skutecznego prawnie oświadczenia o odstąpieniu od umowy musiało być zasądzenie od skarżącej na rzecz powoda całej kwoty dochodzonej pozwem głównym oraz oddalenie w całości powództwa wzajemnego, jako mającego swoją podstawę prawną w uprzednio zawartej pomiędzy stronami umowie o dzieło.

Apelacja pozwanej – powódki wzajemnej okazała się zasadna jedynie w zakresie, w jakim kwestionowała prawidłowość zawartego w punkcie II.2 sentencji zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia o kosztach procesu w sprawie z powództwa wzajemnego. W punkcie tym Sąd Rejonowy wprawdzie prawidłowo przyjął art. 98 k.p.c. jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, obciążając nimi stronę skarżącą, jako przegrywającą proces w całości, jednak błędnie ustalił wysokość tych kosztów. W sprawie z powództwa wzajemnego wartość przedmiotu sporu została określona przez pozwaną – powódkę wzajemną na kwotę 2.000 zł. W związku z tym wysokość należnych powodowi – pozwanemu wzajemnemu kosztów zastępstwa procesowego winna być ustalona w wysokości 600 zł na podstawie przepisu § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.). Tymczasem Sąd Rejonowy błędnie zastosował stawkę minimalną kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł określoną w § 6 pkt 5 powołanego rozporządzenia, która odnosi się do sytuacji, gdy określona kwotowo wartość przedmiotu sporu mieści się w przedziale większym od 10.000 zł i mniejszym od 50.000 zł, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienił zaskarżony wyrok jak w punkcie II.2. sentencji w ten sposób, że zasądzoną kwotę 2.417 zł obniżył do kwoty 617 zł, oddalając apelację w pozostałej części, o czym orzeczono w punkcie 2/. sentencji.

Uwzględniając wynik postępowania apelacyjnego (tj. okoliczność, iż skarżąca uległa ze swoją apelacją w całości zarówno w sprawie z powództwa głównego, jak

i w sprawie z powództwa wzajemnego) o kosztach postępowania apelacyjnego

Sąd Okręgowy rozstrzygnął zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, zasądzając od pozwanej – powódki wzajemnej M. S. na rzecz powoda – pozwanego wzajemnego J. K. łączną kwotę 1.500 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego J. K. w postępowaniu odwoławczym w sprawie z powództwa głównego (1.200 zł), ustalone w oparciu o § 2 ust 1 i 2 i § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. oraz w postępowaniu odwoławczym w sprawie z powództwa wzajemnego (300 zł), ustalone w oparciu o § 2 ust 1 i 2 i § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia.